

MUSIIKKITIEDE JA VAINOAMISEN MONITETEELLINEN TUTKIMUS

Sini Mononen

Turun Yliopisto
siinmo@utu.fi

Tiivistelmä

Vainoaminen (engl. *stalking*) on 1900-luvulla yleistynyt väkivallan muoto. Vainoamisen yleistyminen selittyy osin kulttuurin muutoksella. Aikaisemmin sosiaalisesti hyväksyttynä pidetty käytös on muuttunut ensin tuomittavaksi ja lopulta rikolliseksi. Vainoamisen kriminalisointi alkoi länsimaissa 1990-luvulla. Vaikka vainoaminen on suhteellisen yleistä, se tunnetaan ilmiönä heikosti. Vainoamiseen liitetään myyntejä, jotka vastaavat ilmiötä vain osittain. Osa myynteistä on vahvasti esillä vainoamisen representaatiossa. Median rooli on näin kahtaalla: toisaalta se tekee vainoamista tunnetuksi, toisaalta vahvistaa myyntejä.

Artikkeli tarkastelee vainoamista ja sen representaatiota. Vainoamisen ilmiö esitellään lyhyesti, minkä jälkeen tuodaan esiin vainoamisen representaation ongelmia niin populaarikulttuurissa kuin viestinnässä. Esimerkkeinä käytetään todellisia vainoamistapauksia ja Clint Eastwoodin ohjaamaa vainoamisesta kertovaa elokuvaa *Play Misty for Me* (1971), suomeksi *Yön painajainen*. Lopuksi kysytään, kuinka taiteiden tutkimus, erityisesti musiikkitiede, voi tutkia vainoamista.

Avainsanat: vainoaminen, musiikkitiede, populaarikulttuurin tutkimus

1. Johdanto

Clint Eastwoodin esikoisohjaus vuodelta 1971 *Play Misty for Me*, suomeksi *Yön painajainen*, kertoo radiojuontajasta, joka joutuu faninsa vainoamaksi. Eastwood näyttelee elokuvassa radion jazz-ohjelmaa isännöivää Davea, joka ajautuu yhden yön suhteeseen ihailijansa, **Jessica Walterin** esittämä Evelynin kanssa. Evelyn osoittautuu epätasapainoiksesi persoonaksi. Hän alkaa vainota Davea. **Erroll Garnerin** vuonna 1954 säveltämään jazz-standardiin Mistyyn vahvasti nojautuva elokuva tiivistyy loppua kohden väkivaltaiseksi tapahtumaketjuksi.

Yön painajainen on elokuva vainoamisesta (engl. *stalking*). Vainoaminen on väkivallan muoto, joka on yleistynyt merkittävästi 1900-luvulla (Nicol, 2006). Vainoamisesta löytyy kuitenkin kuvauksia jo esimerkiksi 1300-luvulta, jolloin **Dante Alighieri** kuvasi rakkauttaan Beatriceen. Dante tapasi rakastettunsa kaksi kertaa: Ensimmäisellä kerralla Beatrice oli lapsi, toisella kerralla jo avioliitossa. Tästä huolimatta Dante tunsu voimakasta vetoa Beatriceen ja omisti tälle

rakkautensa osoituksensa. (Bemrose, 2000; Mullen et al., 2000)

Taiteessa on kuvattu runsaasti vainoa. Tarkastelemalla vainon representaatioita, voidaan havaita, että kulttuurimme käsitys vainosta sosiaalisesti hyväksyttävänä tai tuomittavana käytöksenä on muuttunut. Vainoamisen representaatiot vaikuttavat myös toiseen suuntaan: ne muokkaavat käsityksiämme vainosta. Siitä, kuka vainoa, ketä vainotaan, millainen vainoamisrikos on, millaisia seurauksia sillä on vainotulle ja mitä vainoamistilanteessa tulisi tehdä. Käsitykseen liittyvät myös erilaiset vainoamiseen yhdistettävät myytit, kuten myytit vainoamisen valtasuhteista, vainoamisen toiseudesta tai vainosta genderkysymyksenä.

Vainoamista on tutkittu vähän. Pääasiassa vainoamisen tutkimus on keskittynyt kriminaalipsykologian alaan. Taiteiden tutkimuksella ja musiikkitieteellä on kuitenkin paljon annettavaa vainoamisen tutkimukselle.

Tarkastelen tässä lyhyesti vainoamista ilmiönä, ja sen representaatiota. Esimerkkini ovat elokuvasta ja tosielämän tapauksista.

2. Vainoaminen

Vainoaminen on ”yksi tai useampi käyttäytymismalli, joka on a) suunnattu toistuvasti tiettyä yksilöä kohtaan (kohde), b) kohde kokee käytöksen ei-toivottuna tai tungettelevana ja c) aiheuttaa pelkoa tai huolta kohteessa” (Westurp, 1998). **Meloy** (1998) määritelmän mukaan se on ”tarkoituksenmukaista, pahantahtoista, ja toistuvaa toisen ihmisen seuraamista ja häirintää”.

Kriminaalipsykologiassa tunnetaan erilaisia vainoamistyypppejä. Nämä on eroteltu useimmiten vainoajan mukaan. Vainoamistyyppienä on mainittu 1) vainoaminen osana kotiväkivaltaa, 2) erotomaaninen vainoaja ja 3) torjuttu vainoaja, 4) torjuva vainoaja, 5) saalistaja 6) läheisyyttä kaipaava, 7) inkompetentti, 8) samaa sukupuolta oleva vainoaja 9) julkisuudenhenkilöitä vainoava sekä 10) naapurina tai työyhteisössä vainoava. (Mullen et al., 2000)

Erilaisia tapoja vainota on lukemattomia. Yleisimpiä ovat puhelimitse häiritseminen, kodin ja työpaikan lähellä oleskelu, seuraaminen, kirjeiden ja lahjojen lähettely sekä uhkailu ja fyysinen väkivalta (Jason et al, 1984; McAnaney et al, 1993).

Tutkimusten mukaan vainoa kohtaa elämänsä aikana naisista 12–16 % ja miehistä 4–7 % (Sheridan, Blaauw & Davies, 2003). Suomessa ei ole tutkittu vainoamistapausten esiintyvyyttä koko väestössä. On arvioitu, että Ruotsissa vuosittain vainoamiselle altistuu yli 100 000 henkilöä vuodessa (Daphne-projekti). Suomessa tehtiin kansanedustaja **Pauliina Viitamiehen** aloitteesta lakialoite vainoamisen kriminalisoimiseksi vuonna 2011. Siinä on arvioitu Suomessa vainon kohteeksi altistuvan vuosittain niin ikään noin 100 000 henkilöä. (www.eduskunta.fi .) Vainoaminen on näin ollen varsin yleinen väkivallan muoto.

Tutkimukset osoittavat, että vainolla on vakavia seurauksia vainotun elämälle. Moni kärsii vaikeista post-traumaattisista stressioireista. Näitä ovat muun muassa painajaiset, paniikkikohtaukset, muutokset ruokahalussa, vaikeudet luottaa muihin ihmisiin, ahdistus ja tunne kontrollin menettämisestä. Pahimmillaan vainon kokenut harmitsee itsemurhaa. (Mullen et al., 2000)

3. Vainoamisen representaatiot

Useat tutkimukset ovat osoittaneet, että käsityksemme rikoksista perustuu osin siihen, millaisen kuvan saamme niistä mediasta (Bailey & Hale, 1998; Barak, 1995; Danner & Carmody, 2001; Potter & Kappeler, 1996; Rader & Rhineberger-Dunn, 2010). Käsitän median tässä tapauksessa viestintävälineiden lisäksi kulttuurituotteina kuten elokuvana, sarjakuvana, musiikkikappaleena tai musiikkivideona.

Vainoamistapauksista uutiskynnyksen ylittävät usein huomioarvoltaan ne hätkähdyttävimmät. Näitä ovat esimerkiksi julkisuuden henkilöiden vainoamiskokemukset tai äärimmäisen väkivaltaiset tapaukset.

Suomessa moni muistaa Sellon tragedian vuodelta 2009, jossa Prisma-myyvälässä ammuttiin neljä työntekijää. Myöhemmin kuolleena löytyi myös ampujan vainoama Prismassa työskennellyt nainen sekä ampuja itse. Motiiviksi nostettiin esiin ampujan ja työntekijän välinen suhde.¹

Tapauksen uutisointi liitti ilmiön muihin ampuma-ase –rikoksiin, eikä vainoamistapauksiin. Yleisradio rinnasti Sellon tapauksen muun muassa pohjoismaisiin koulurmiin. Vainoaminen tunnetaan ilmiönä varsin huonosti. Se sekoitetaan muihin, eri tavalla motivoituihin, väkivaltarikoksiin.

Amerikkalaisten elokuvien väkivaltarepresentaatioita tutkinut **John G. Cawetti** totesi vuonna 1975 kirjoittamassaan esseessä ”Myths of Violence in American Popular Culture”, että amerikkalaisen populaarikulttuurin historiassa voi havaita eri vuosikymmenille tyypillisiä väkivallan kuvauksia. 30-luvulla esillä olivat gangsteri-elokuvat, 50-luvulla kauhusarjakuvat ja 60-luvulla TV-väkivalta (Cawetti, 2004).

Cawetti toteaa, että amerikkalaista väkivallan representaatioita on värittänyt kaik-

¹ Espoolainen **Ibrahim Shkupolli** ampui 31.12.2009 Espoon Sello-kauppakeskuksen Prisma-myyvälässä neljää myymälän työntekijää. Myöhemmin Espoon Suvelassa sijaitsevasta yksityisasunnosta löytyi vielä yksi ampumisuhri. Shkupolli oli vainonnut Suvelassa surmattua työntekijää useita vuosia. Hänellä oli voimassa lähestymiskielto, joka koski myös uhrin työpaikkaa. (Iltalehti 31.12.2009; Yle 31.12.2009)

kina aikoina keskustelu esitysten vaikutuksesta. Hän mainitsee kaksi diskurssia: Toinen on kausaalinen ja toinen moraalinen. Ensimmäinen ajattelee väkivallan olevan representaatioiden syytä, jälkimmäinen vaatii sensuuria. (Cawetti, 2004.) Vainoamisen representaatio on hyvä esimerkki siitä, kuinka väkivallan esitys voi olla myös varsin yhteiskunnallista. Vainon kriminalisointi konkreettinen osoitus tästä.

Hyvä esimerkki on **Rebecca Schaefferin** tapaus. *My Sister Sam* –televisiosarjassa näytellyttä Scahefferiä vainonnut 19-vuotias **Robert John Bardo** ampui tämän vuonna 1989 Schaefferin kotiovelle. Bardo oli saanut osoitteen selville palkkaamalla yksityisetsivän, joka oli pyytänyt tiedon Kalifornian ajoneuvorekisteristä. Tapaus johti Kalifornian lainsäädännön muutokseen vuonna 1994, joka esti yksityishenkilöiden rekisteritietojen luovuttamisen. (Meloy, 1998)

Edellä mainitut tosielämän tapaukset olivat esillä viestintävälineissä aikanaan runsaasti. Ne muokkasivat osaltaan käsitystämme vainoamisesta ja vainoamisrikoksesta. Siinä missä Schaefferin tapaus aiheutti Kalifornian lainsäädännössä muutoksia, Selson tapaus ei johtanut Suomessa vainoamisrikoksen kriminalisointiin.

Vainoamisen yleistymisen voidaan katsoa johtuvan osin kulttuurisesta muutoksesta. Kriminalisointi on konkreettinen osoitus siitä, että ilmapiiri vainoamisen ympärillä on muuttunut. Vainoamisen määritelmät ovat syntyneet kulttuurissa, jonka on täytynyt tunnistaa ja tunnustaa vainoaminen eitoivotuksi käyttäytymiseksi. **Mullen, Pathé** ja **Purcell** (2000, 2) toteavat: "vainoamisen määritelmä edellyttää kulttuurista ja historiallista perspektiiviä. Vainoamisen yleistymisen on ainakin osittain selitettävissä asennemuutoksella ihmissuhteita ja sosiaalisesti hyväksyttävää käytöstä kohtaan."

Kulttuurisen ilmapiirin ja sosiaalisten suhteiden muuttumisen lisäksi, muun muassa teknologialla on ollut vaikutusta vainoamisen yleistymiseen (Nicol, 2006). Uusi teknologia tekee vainoamisen ainakin helpommaksi, kuin mitä se oli aikana ennen internetiä. Cyber-stalking, onkin yksi monista vainoamisen muodoista.

Vainoamisen yleistymisen näkyy myös sen representaatioissa. Aiheen käsittely on

varsin yleistä etenkin 1990-luvulle tultaessa. *Yön painajainen* on saanut rinnalleen vainoa käsitteleviä elokuvia kuten *Fatal Attraction* (1987, ohjaus **Adrian Lyne**), *Cape Fear* (1991, ohjaus **Martin Scorsese**), *The Bodyguard* (1992, ohjaus **Mick Jackson**), *Single White Female* (1992, ohjaus **Barbet Schroeder**), *The Crush* (1993, ohjaus **Alan Shapiro**), *One Hour Photo* (2002, ohjaus **Mark Romanek**) ja *Notes on A Scandal* (2006, ohjaus **Richard Eyre**).

Vainoamisen representointi on monimutkainen tapahtuma. Elokuvassa lajityyppi asettaa representaatiolle rajoituksensa, musiikissa tyylilajilla on myös omat vaatimuksensa. Myös kulttuurinen konteksti on moninainen. Esimerkiksi kulttuurituotteen reseptio ja käyttöyhteys voi olla varsin toinen kuin mitä voisimme ajatella. Monet vainoa kuvaavat teokset on otettu vastaan täysin toisenlaista maailmaa kuvaavina. Tästä esimerkkinä The Police –yhtyeen kappale *Every Breath You Take*, joka on tulkittavissa vainoamista kuvaavaksi. Toisaalta kappale on suosittu häälaulu.

Vainoamisen representaatioissa sekoittuvat teosten sisäiset vaatimukset, lajityypin estetiikka, todelliset vainoamistapaukset, kulttuurimme käsitykset vainoamisesta ja teoksen sisäistekijän kommentit vainoamisesta. Kaikki nämä kertovat myös jotain ajasta, jossa elämme.

4. Vainoaminen tutkimuksen kohteena taiteen tutkijan näkökulmasta

Taiteen ja populaarikulttuurin tutkijana minua kiinnostaa erityisesti vainoamisen representaatioon liitettävät myytit. Yhtenä esimerkkinä nostan tässä esiin myytin vainoamisesta erityisesti naisiin kohdistuvana rikoksena.

Vainoamista amerikkalaisissa *Crime Scene Investigation*, *of Crime Scene Investigation*, *Law & Order*, *Law & Order-Special Victims Unit*, ja *Without a Trace* -televisiosarjoissa tuotantokausina 2003–2004 tutkineet **Nicole E. Raider** ja **Gayle M. Rheinenberg-Dunn** (2010) havaitsivat, että vainoamisen uhrit esitetään usein nuorina, vaaleina, seksuaalisesti aktiivisina naisina.

Toisinaan myös vainoamisen akateeminen diskurssi antaa vainoamisesta kuvan

vain naisiin kohdistuvana väkivaltana. Vuonna 2007 toteutettiin EU:n jäsenmaissa Daphne-projekti, jonka tarkoituksena oli kartoittaa jäsenmaiden lainsäädäntöä vainoamistapausten varalle sekä valmiutta auttaa vainon kohteita. Projekti oli otsikoitu seuraavasti: *Protecting women from the new crime of stalking: A comparison of legislative approaches within the European Union*.

Naisiin tiiviisti yhdistetyt rikokset ollaan taipuvaisia näkemään osin uhrin omana vikana. Näin on ollut pitkään esimerkiksi raiskauksen kanssa. Vuonna 2010 Isossa-Britanniassa toteutetussa tutkimuksessa 56 % tutkimukseen osallistuneista uskoi, joissakin olosuhteissa uhri on vastuussa raiskauksesta (Wake Up To Rape Research, 2010).

Myös *Yön painajainen* affirmoi representaatiollaan käsitystä vainoamisesta uhrin omana vikana. Musiikilla on tässä oleellinen rooli. Elokuvan yksi kenties etualaisteuimmista elementeistä on alleviivaava jazz-musiikin käyttö. *Mistyn* toimiessa johdoteiheena, elokuvan diegeettinen maailma kietoutuu vahvasti jazzin klassikoihin. Elokuvassa vierailaan muun muassa Montreyn Jazz Festivaalilla, jossa esiintyvät **Johnny Otis**, **Cannonball Adderley**, **Duke Ellington** ja **Woody Herman** monien muiden ohella. Päähenkilön intohimo jazziin rakentaa kuvaa hänestä henkilönä.

Kuten **Krin Gabbard** toteaa artikkelissaan "Whose Jazz, Whose Cinema?" "Suurimmassa osassa jazz-musiikista ei ole kyse jazzista, ei ainakaan siinä määrin kuinka musiikkia kulutetaan. Jazzissa on yleensä kyse rodusta, seksuaalisuudesta ja speaktaakkelista" (Gabbard, 1996).

Vaikka emme allekirjoittaisikaan Gabbardin väitettä kokonaisuudessaan, on huomattava, että myytti jazzin seksuaalisesta luonteesta alleviivaa myös *Yön painajaisessa* vainoamisrikosta. Se vihjaa ikään kuin Daven ja häntä vainoavan Evelynin suhteen "todelliseen" luonteeseen.

Yön painajaisessa musiikki osallistuu representaatioon, joka 1) liittyy vainoamisen heterosuhteisiin, 2) vihjaa, että ilman moraalitonta käytöstä vainoamiselle ei olisi altistuttu, 3) tekee vainoamisesta seksuaalisesti aktiivisten ihmisten ongelman, 4) liit-

tää vainoamiseen häpeää ja 5) vihjaa, että vainoamisen päättäminen on vainotun omissa käsissä.

Mitä tämänkaltainen representaatio kertoo kulttuuristamme? Lainaan **Amin Maaloufia**, joka tarkastelee teoksessaan *Maailma järkkyy, kun kulttuurimme uupuvat* (2009) arabimaailman ja länsimaiden kulttuurien kohtaamista. Maalouf toteaa: "länsimainen kulttuuri [--] on edelleen koko ihmiskunnan esikuva, tai ainakin sen tärkein esikuva. [--] erityisesti kahden viimeksi kuluneen vuosisadan aikana ei ole nähty yhtään tieteen, luovuuden, tuotannon tai yhteiskuntajärjestyksen alaa, joka ei kantaisi eurooppalaista tai sen jatkeena olevaa pohjoisamerikkalaista leimaa. Niin hyvässä kuin pahassa" (2009, 26–27).

1900-luvulla myös Suomi putosi puusta, kuten laulussa sanotaan. Vainoaminen on nykyisessä muodossaan eräänlainen länsimaisen maailman tuote. Se ei ole "kansallista" väkivaltaa, kuten pohjalaiset puukkojunkkarit Suomessa tai rude boyt Jamaikalla. Teknologian yhdistämään transkulttuuriseen maailmaan kuuluu myös transkulttuurinen väkivalta. Tämän maailman kulttuurituotteet, esimerkiksi televisiosarjat kuten *C.S.I.*, *Law & Order* ja *Without a Trace*, muovaavat käsityksiämme väkivallasta ja kulttuurista siinä missä muutkin kulttuuripiirissämme olevat kulttuurituotteet.

Vainoamisen representaation tutkimus voi paljastaa jotain kulttuurimme käsityksistä vainoamisrikoksesta. Vaikka taiteentutkimuksella on vain rajalliset mahdollisuudet arvioida kriminaalipsykologista tutkimusta, on sillä erinomaiset mahdollisuudet arvioida sitä kulttuurista ympäristöstä, jossa vainon representaatiot esittävät.

Mullen, Pathé ja Purcell toteavat: "Jotta voisi ymmärtää vainoamista, on välttämätöntä tutkia vainoajan motivaatioita. Lähtökohtana on yksityiskohtainen kuvaus kaipauksesta, toiveista ja tavoitelluista päämääristä. Yhtä lailla, vainon vaikutusta sen kohteisiin tulee kuvata deskriptiivisellä analyysillä, joka keskittyy erilaisiin vainoamisen aiheuttamiin stressioireisiin."

Vaikka edellä viitataan kriminaalipsykologian tutkimusmetodeihin, ei lähtökohta itsessään ole taiteentutkimukselle vieras. Yhtä lailla taiteen tutkimus, myös musiikki-

tiede, voi tutkia motivaatioita ja rikoksen vaikutuksia – siinä määrin kuin miten kulttuurimme ja media esittää motivaatiot ja vaikutukset.

Musiikkitieteellä on pitkä perinne useiden vainoon liittyvien ilmiöiden tutkimuksessa. Siihen liittyvät kysymykset sivuavat muun muassa faniuden tutkimusta, väkivallan performatiivisuutta, Toiseuden tutkimusta, valtasuhteiden tarkastelua, mobilisoivaa ääntä, tarkkailevaa kuuntelua, musiikin väkivaltaista käyttöä ja väkivallan strategioiden representaatiota.

Väkivallan ehkäiseminen edellyttää tietoa. Tarkkailemalla väkivallan representaatioita, voimme ymmärtää jotain kulttuurimme muuttuvasta käsityksestä väkivaltaa kohtaan. Ilman väkivallan syvällistä ymmärtämistä, siihen on vaikeaa, ellei mahdotonta tarttua.

Lähteet:

Bailey, F.Y., & Hale, D. (1998). *Popular culture, crime and justice*. Belmont: Wadsworth.

Barak, G., editor. (1995). *Media, process, and the social construction of crime: Studies in newsmaking criminology*. New York: Garland.

Bemrose, Stephen. (2000). *A new life of Dante*. Exeter: University of Exeter Press.

Cawelli, John G (2004). *Mystery, Violence and Popular Culture*. London & Wisconsin: The University of Wisconsin Press.

Danner, M.J.E., & Carmody, D.C. (2001). Missing gender in cases of infamous school violence: Investigating research and media explanations. *Justice Quarterly*, 18, 87-114.

Maalouf, Amin (2009). *Maailma järkkyy. Kun kulttuurimme uupuvat*. Helsinki: WSOY.

McAnaney, Kathleen, Laura Curliss and C.E. Abeyta-Price. (1993). "From Imprudence to Crime: Anti-Stalking Laws," *Notre Dame Law Review*, 68(4), pp. 830 - 849.

Meloy, J. R. (1998). *The psychology of stalking: Clinical and Forensic Perspectives*. New York: Academic Press.

Mullen, Paul E; Pathé Michele & Purcell, Rosemary (2000). *Stalkers and Their Victims*. Cambridge: Cambridge University Press.

Nicol, Bran (2006) *Stalking*. London: Reaktion Books Ltd.

Potter, G.W., & Kappeler, V. E. (1996). *Constructing crime: Perspectives on making news and social problems*. Prospect Heights, IL: Waveland.

Protecting women from the new crime of stalking: A comparison of legislative approaches within the European Union. Final Report. University of Modena and Reggio Emilia Modena Group on Stalking, 2007.

Rader, Nicole E. & Rhineberger-Dunn, Gayle M. (2010). A Typology of Victim Characterization in Television Crime Dramas. *Journal of Criminal Justice and Popular Culture*, 17 (1), 231–263.

Sheridan, L. P., Blaauw, E., & Davies, G. M. (2003). Stalking: Knowns and unknowns. *Trauma, Violence and Abuse*, 4, 148-162.

Wake Up To Rape Research Summary Report. Opinion Matters. Prepared for The Havens Sexual Assault Referral Centers. 2010.

Westurp, D. (1998). Applying functional analysis to stalking behaviour. Teoksessa J. Reid Meloy (toim.) *The Psychology of Stalking: Clinical and Forensic Perspectives*. San Diego: Academic Press.

KRP: Shkupollilla useita aiempia tappouhkuksia.
http://yle.fi/uutiset/kotimaa/2009/12/krp_shkupollilla_useita_aiempia_tappouhkuksia_1332986.html (13.3.2012)

Poliisi jahtasi tätä miestä Sellon ammuske-
lusta.
http://www.iltalehti.fi/espoustragedia/2009123110861931_es.shtml (13.3.2012)

Täysistunnon pöytäkirja PTK 84/2011 vp.
http://www.eduskunta.fi/faktatmp/utatmp/akxmp/ptk_84_2011_ke_p_8.shtml (13.2.2012)